

Något om självspäkning

Skrivelsen har riktigt kommit mig till handa, men på en tid då jag, utom andra göromål, även är sysselsatt med utrustning till en resa, varför jag ej kan skriva något utförligt. Vad först angår frågan om den sinnliga lustans dödande genom kroppens plågande, så är därom min mening, att när Herren tillskickar oss svåra plågor, så kan visserligen *han* därmed kväva den sinnliga lustan; men att vi själva skulle få plåga vår kropp, att dess sinnliga lustar må dödas, därpå torde aposteln yttrande rätteligen tillämpas: »Den lekamliga övningen är till litet nyttig» (1 Tim. 4: 8). Se, utläggningen i Gezeli bibelverk.

Så mycket må man väl göra, att man iakttagit måttlighet i mat och dryck, synnerligast mot kvällarna, och eljest i allmänhet flyr det, som kan väcka dessa lustar; men allt är ännu blott svaga medel, jämfört med ett annat, som jag nu vill nämna. Detta är att, grundligen tillintetgjord och förtvivlande på allt, allt mänskligt görande, bliva rätt uppfylld med den fröjd och frid i tron, som uppenbarelsen av evangelii hemlighet genom Anden skänker. Fullkomligen död blir väl dock icke synden, så länge vi äro på jorden; förödmjukande, ja, förkrossande erfarenheter kan den väl ännu skaffa oss; men om man vill tala om medlen till hennes övervinnande, så är visserligen detta det förnämsta. Sedan står det blott i Guds hand, huru mycket ont eller gott vi på jorden få erfara. Jag säger så, ty då vi göra det goda och fly det onda, så är även det Guds gåva. *Det är mera en erfarenhet än en gärning.*

Men om detta huvudmedlet, en salig förvisning i tron, handla så många texter, ända ifrån det ordet: »Fröjd i Herren är eder starkhet» (Neh. 8), och till det ordet: »Detta är den seger, som har övervunnit världen, vår tro» (1 Joh. 5), att jag icke uppräknar flera. Det är ju en övermåttan stor nåd, som kan fylla själen med fröjd och starkhet, då vi förstå, att Kristi förtjänst just skulle bereda oss ett sådant nåderike, en sådan evig nåd och förlåtelse, att alla de synder, som ännu äro i vårt kött och blod och tyvärr även kunna utbryta, likväl aldrig skola tillräknas och fördöma dem, som genom tron äro i Kristus. Bom. 8:1–3; 4: 8. Men få se, jag känner er icke; kanske ni är under den erfarenhet, som omtalas i Bom. 7:8–14!

Endast Gud, den allsmäktige Frälsaren och hjälparen, vare vår tröst. Han skall icke låta någon förgås, som söker efter hans rike och därvid böjer sig för hans »dåraktiga predikan», vilken förklarar allt förlorat i oss och allt fullkomligt botat i Kristus.

C-O Rosenius 1867

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com